

A KÖLTŐ DOLGAI

SZÜGYI ZOLTÁN

A KÖLTŐ FELKEL

a költő felkel
sodor a finomra vágott
hercegovinai dohányból
hörpint
az éjből maradt eperpálinkából
s
útjára bocsátja gyermekeit

a költő lesöpri
összegyűlt apróka tetemeit
papíráról
— mily furcsa — mégis
halálok —
írógépen leüti a kínálkozó
betűket

ja j ja j
hideg
születik a vers
hó
nyögök
messziről
ó
messziről jövök
meg sem érkezem
máris szökök

lova im ó lova im
szenvedők

a költő ekkor arra gondol
jobb inkább ha tárulkozik
kinyitja hát az ajtót
kitárja a kaput

itt nincs titok
legyen hát minden nyitott

tessék benézni
betérni szabadon
ahogy szalonnáznak
a cinkék is
— megtekinthetők mindennapon —
nincs semminemű tilalom
tessék csak
tessék
— lássék —
a kutya fakutya
nem harap
ép ujjak pengetik a gitárt
a hangok nem hamisak

tárulkozó vidék ez
lova im ó lova im
szenvedők
a költő tudatosít
a papír mindent elbír
de nem végez el semmit
számba veszi hát teendőit

moslék mindkét malacnak
négy cső kukorica a tyúkoknak
tej a macskának
csont és
fenyítés a kutyának
— szokna már le a cinkék
riogatásáról —

eledel a madáretetőbe
 sajt az egérfogóba
 hosszú a tél
 (S A NAPI KENYÉR?)
 fagnak rendre a cinkék
 dermed a hit
 elment rég s á f r á n y
 nem ijeszt ránk új sámán
 készülődik cigonya is
 viszi majd magával fűrtjeit
 ki festi már meg nekünk a cigány
 lovát
 a lavórban áztatott afrikát
 rend ez is
 ahogy meghalt szekula is
 kicsoda
 meghalt a jó öreg szekula
 gyászban van fél utca
 szegény
 azt sem tudtuk hogy élt
 halál
 halál
 ribanc
 (HITTEL A HALÁL ELLENÉBEN IS
 LEHETNE?)
 a láng meleget ad
 ha hideg van fázol
 költő
 tudod
 hordd el magad